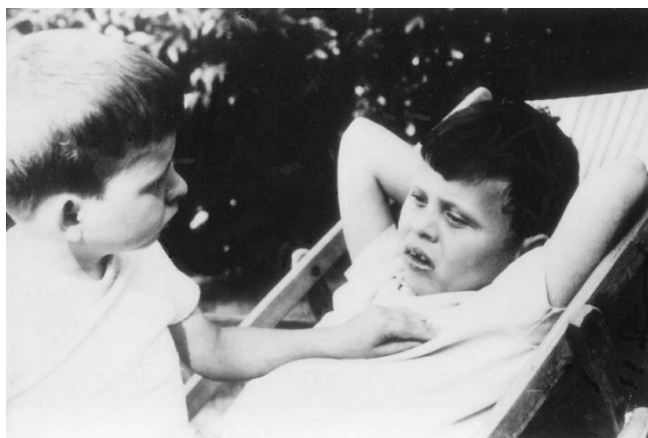

Historien om starten...

Loïc og Thaddee Profitt
Oversatt fra engelsk av Aslaug Espe

I 1968, for vel 40 år siden, kontaktet et fransk ektepar, Gerhard og Camilla menigheten sin. De ville melde seg på en valfart til Lourdes, en by i Frankrike, der mennesker fra hele verden kommer for å be. Gerhard og Camilla hadde to gutter, Loïc og Thaddée. De var begge utviklingshemmede. Det vil si at de ikke kunne snakke og hadde store vansker med å gjøre seg forstått. De kunne heller ikke gå.

Loïc og Thaddee Profitt

Foreldrene kjente seg svært ensomme. De fikk lite hjelp og var fryktelig slitne. Derfor gikk de til kirken de tilhørte og ville melde seg på en valfart til Lourdes. De ville reise til Lourdes sammen med Loïc og Thaddee for å be Gud om hjelp til å klare det tøffe livet hjemme.

Da de kom til kirken, fikk de vite at de ikke kunne bli med siden de hadde to utviklingshemmede barn. "Hvorfor vil dere ta med Loïc og Thaddée?" spurte de i menigheten. "De er annerledes. De vil ikke forstå noe av det som foregår. Dessuten vil de forstyrre de andre".

Foreldrene ble fryktelig lei seg over å høre dette, men de bestemte seg for å dra likevel. På hotellet i Lourdes fikk de ikke lov å spise sammen med de andre. De måtte spise på hotellrommet. Når de gikk rundt i Lourdes, kunne de høre mennesker si: "Når en har slike barn, burde en holde seg hjemme". De reiste tilbake til landsbyen sin og var mer skuffet og oppgitt en noen gang før.

Litt senere møtte Camilla og Gerhard Jean Vanier og Marie - Hélène Mathieu. Da Jean og Marie-Hélène hørte om alt det vonde de hadde opplevd i menigheten sin og i Lourdes, bestemte de seg for at de ville gjøre noe for denne familien og for andre familier i en lignende situasjon. De begynte å tenke på å organisere en pilegrimsreise til Lourdes for mennesker som Loïc og Thaddée og for deres foreldre. De ville også invitere med venner slik at familiene slapp å være alene.

Det ble dannet små grupper i Frankrike og i mange andre land. Disse gruppene bestod av mennesker med utviklingshemning, foreldre og venner. De møttes regelmessig for å bli kjent med hverandre, for å be sammen og for å planlegge valfarten. Dette ble til slutt en valfart for hele 12000 mennesker.

Innbyggeren i Lourdes var redde for å få så mange utviklingshemmede på besøk. De hadde avtalt med hæren at den skulle stille opp på begge sider av elva som renner gjennom Lourdes, for å passe på at ingen fra Tro og Lys falt uti. Innehaverne av restauranter, kafeer stengte og butikkene tok ikke imot kunder.

På langfredag, 9 april 1971, kom 12000 mennesker fra Belgia, Canada, Danmark, England, Wales, Skottland, Frankrike, Luxemburg, Spania og Sveits. I tre dager levde 12000 mennesker sammen. De fikk oppleve fellesskap. De kunne dele sorg og glede med andre. Etter hvert begynte butikkeierne og restauranteierne å åpne dørene, først på gløtt og så helt åpent. Det var

visst ikke så farlig likevel. Folk undret seg over disse menneskene, men de var ikke så redde lenger.

Da valfarten nærmet seg slutten, begynte folk å spørre: Hva skal vi gjøre nå? De følte behov for å ta vare på noe av det positive de hadde opplevd i Lourdes. De ønsket å møtes etter valfarten også. Det oppstod også helt nye grupper, i tillegg til dem som ble dannet før valfarten. På denne måten begynte Tro og Lys.

